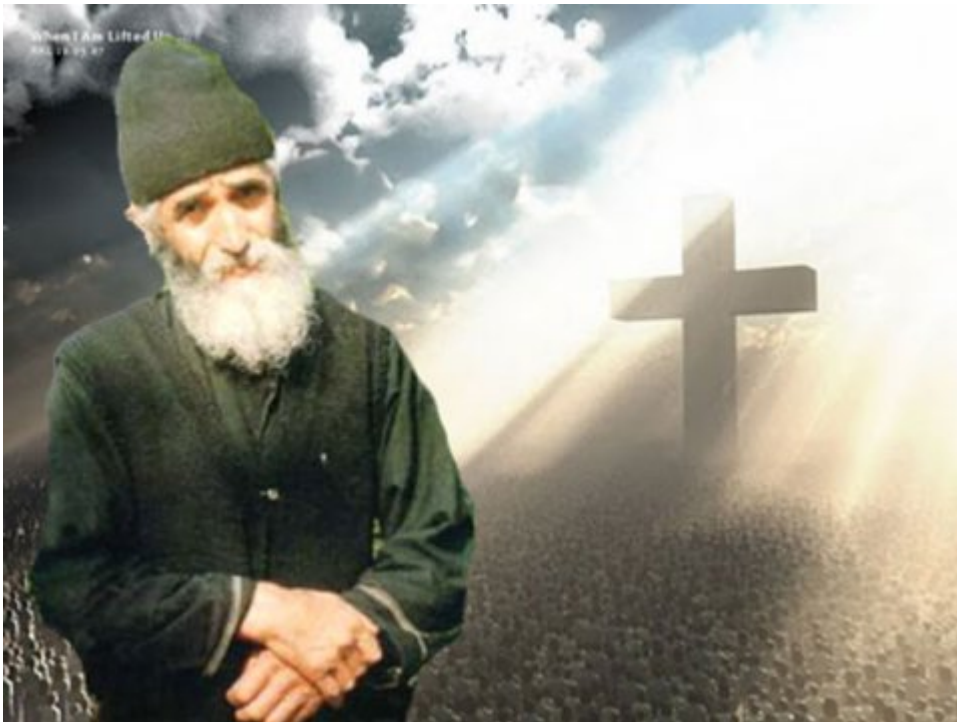

14 Απριλίου 2015

Η χαρά είναι του Χριστού, η λύπη είναι του διαβόλου.

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης

- Γέροντα, αυτόν τον καιρό, στενοχωριέμαι πολύ.

- Γιατί στενοχωριέσαι; Βούλιαξαν τα καράβια σου; Πού τα έβγαλες και βούλιαξαν ; στον Ατλαντικό; Καλά, βγάζουν τα καράβια με τέτοιο καιρό στον ωκεανό; Πόσα βούλιαξαν;

- Όλα, Γέροντα, βούλιαξαν.

- Ε, τότε είσαι ακτήμων και μπορείς να γίνης καλή μοναχή! Γιατί δεν δοξάζεις διαρκώς τον Θεό; Τί σου λείπει; Να έχη λύπη ένας άνθρωπος που βρίσκεται μακριά από τον Χριστό, το καταλαβαίνω• αλλά να έχη λύπη ένας που είναι κοντά στο Χριστό , δεν το καταλαβαίνω, γιατί , και πόνο να έχη, ο πόνος του μελώνεται από τον Χριστό.

Όπως έχω καταλάβει, στον άνθρωπο δεν υπάρχει φαρμάκι, γιατί, αν το φαρμάκι ακουμπήσει στον Χριστό, γίνεται γλυκό σιρόπι. Όποιος έχει μέσα του φαρμάκι ,σημαίνει ότι δεν ακουμπάει τα προβλήματά του στον Χριστό.

Η χαρά είναι του Χριστού, η λύπη είναι του διαβόλου. Όταν βλέπω μοναχό να είναι σαν ζημιωμένος μπακάλης, ξέρετε πως στενοχωριέμαι; Άλλο η κατά Θεόν λύπη, το χαροποιόν πένθος. Τότε ο άνθρωπος αγάλλεται. Η σιωπή, η συστολή που έχει, στάζουν μέλι στην καρδιά του. Όταν δω έναν τέτοιο άνθρωπο, να του φιλήσω και τα πόδια.

- Γέροντα, από πού θα καταλάβει κανείς αν η λύπη του είναι πράγματι κατά Θεόν;

- Ας υποθέσουμε , κάνει μια αμαρτία ο άνθρωπος και λυπάται. Αν λυπάται από καθαρό φιλότιμο για την πτώση του, γιατί στενοχώρησε τον Χριστό, νιώθει μέσα του έναν γλυκό πόνο, γιατί ο Θεός σκορπά στην ψυχή του γλυκύτητα, την θεία παρηγοριά. Αυτή η λύπη, είναι κατά Θεόν. Ενώ, όταν κανείς νιώθη συνεχή λύπη με άγχος και απελπισία, πρέπει να καταλάβη ότι αυτή η λύπη δεν είναι κατά Θεόν. Η κατά Θεόν λύπη είναι χαρά πνευματική και φέρνει στην ψυχή παρηγοριά, ενώ η λύπη που δεν είναι κατά Θεόν φέρνει άγχος και αδιέξοδο.

- Και όταν ,Γέροντα, ένας πνευματικός άνθρωπος στενοχωριέται, επειδή κάποιος αιρετικός χρησιμοποιεί το όνομά του και κάνει κακό στους ανθρώπους;

- Αυτή η στενοχώρια είναι δικαιολογημένη και πρέπει να στενοχωρηθεί ο άνθρωπος, γιατί βλάπτονται πολλοί. Και σ' αυτήν όμως την περίπτωση η αντιμετώπιση πρέπει να είναι πνευματική. Αν τοποθετηθή ταπεινά και πη : «Θεέ μου, δεν θέλω να πάθουν κακό οι άνθρωποι• φώτισέ τους να καταλάβουν την αλήθεια», αναπαύεται. Ενώ, αν αρχίση να αγωνιά και να λήη: «τί να κάνω;

χρησιμοποιούν το όνομά μου και καταστρέφονται ψυχές» κ.λπ., ανάπαυση δεν θα έχη. Πάντως, όταν κανείς δεν έφταιξε και έχη αναπαυμένη την συνείδησή του, ακόμη κι αν οι άλλοι τον πληγώνουν, εκείνος νιώθει μέσα του μεγάλη παρηγοριά.

Από το βιβλίο: «ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΑΡΕΤΕΣ» ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΛΟΓΟΙ Ε΄ ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ» ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2007

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca